

Шевченко

Євген Маланюк

Не поет — бо це ж до болю мало,
Не трибун — бо це лиш рупор мас,
І вже менш за все — "Кобзар
Тарас"
Він, ким зайнялось і запалало.
Скорше — бунт буйних майбутніх
рас,
Полум'я, на котрім тьма розтала,
Вибух крові, що зарокотала
Карою за довгу ніч образ.

Лютий зір прозрілого раба,
Гонта, що синів свяченим ріже,
У досвітніх загравах — степа
З дужим хрустом випростили крижі.

А ось поруч — усміх, ласка, мати
І садок вишневий коло хати.